

Forfatter: Verrier, Paul

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik FRA: Verrier, Paul (1933-01-27)

Citation: Verrier, Paul: "BREV TIL: Hegel, Frederik FRA: Verrier, Paul (1933-01-27)", i *Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 39. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991827-000-shoot-L0019918270000031.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

ET BREV FRA
PROFESSOR PAUL VERRIER

I Anledning af nogle Udtalelser i Mindebogen 1932 i Brev fra Georg Brandes til Direktør Frederik Hegel af 7/1 25, hvori Brandes skriver om Professor Paul Verrier:

„Fra det Øjeblik, han er bleven Professor i Kraft af mine IOaarige Bestræbelser, har jeg aldrig set ham mere. Det er næppe nok, at han bøjer Hovedet svagt, naar vi tilfældigt ses i et Teater.“

beder Professor Verrier Forlaget tilsende Mindebogens Modtagere følgende Bemærkninger:

Gagny 27-1-33

Kære Hr. Direktør Hegel!

Brandes' „Bestræbelser“ og deres Virkning skal jeg ikke komme ind paa. Her vil jeg blot fremdrage nogle Fakta, blandt mange, som viser, at han i sin Beskyldning husker fejl.

I 1909 skete min Udnævnelse ved Paris' Universitet.

I 1911 blev Brandes paa mit Forslag og gennem mig indbudt til at holde et Foredrag i Sorbonne's Festsal ved Normandiets Tusindaarsfest, og jeg oversatte hans danske Manuskript til Fransk. Ved den Lejlighed, som ellers, besøgte jeg ham selvfølgelig ofte.

I 1912 fejrede han sin 70-Aars Fødselsdag, d. 4. Februar, ved en Middag hos mig, sammen med den danske Gesandt i Paris, Grev Reventlow, og den franske Gesandt i Norge, Mr. Chariot. Ved Champagnen udbragte jeg en Skaal for Hædersgæsten, idet jeg læste op et lille fransk Digt, som jeg havde skrevet til ham (se „La Revue scandinave“ 1912, S. 37 — antedateret Hæfte). I samme Anledning udgav jeg et Par meget rosende Artikler om ham. Den ene („La Grande Revue“ 1912, S. 609—613) er en Hyldesttale, jeg havde holdt ved en Fest for ham. Da han ved Artiklens Fremkomst allerede var rejst fra Paris, sendte jeg ham et Eksemplar gennem min Elev — senere Lektor ved Københavns Universitet — Mr. Vigier.

s. 40Under Krigen tog Brandes i sine Artikler mere og mere voldsomt Parti for Tyskland. Det gjorde mig ondt. Men i Steden for at protestere højlydt, som hans „gamle Ven“ William Archer, tav jeg stille dertil. I Artikler, Pjecer og Taler — f. Eks. i mit Foredrag om „Danmark“ i Studenterforeningen d. 4. Marts 1916 — omtalte jeg Brandes fordelagtigt (det Foredrag udkom snart efter i „Tilskueren“). I samme Maaned opsøgte jeg ham, og, da han ikke var hjemme, efterlod jeg mit Kort med en Indbydelse til Middag paa Paladshotellet. Han kom — og begyndte snart at angribe Frankrig (det var ved Verdundagene!). Da jeg kendte hans Indstilling og Temperament, fandt jeg ikke, at en mundtlig Drøftelse kunde føre til andet end Bitterhed mellem os. Bedst var det, sagde jeg, om jeg i „Politiken“ stillede ham nogle Spørgsmaal, som han saa kunde besvare. Han indvilligede. Ved nærmere Eftertanke opgav jeg det alligevel, atter for at undgaa Strid.

Af samme Grund opsøgte jeg ham ikke mere, da jeg i 1919 — ti Aar efter min Udnævnelse! — igen kom til København. Men vi mødtes jævnlig og talte sammen hos fælles Bekendte og ved Festmaaltider. Ved en Middag i et københavnsk Hjem holdt jeg en Tale, hvori jeg ogsaa takkede Georg Brandes, der var tilstede, for hans Hjælp i gammel Tid.

Det var jo hos Dem, kære Herr Direktør Hegel, jeg traf ham sidste Gang: ved en Middag i Springforbi d. 5. September 1925. Han og jeg kørte alene sammen i Deres Bil, og jeg husker, jeg talte med ham bl. a. om hans gamle Afhandling om Schack Staffeldt, en Afhandling, som jeg nylig havde læst igen og igen beundret. Desværre vidste jeg ikke, at han faa Maaneder forinden havde sendt Dem vedkommende Brev. Ellers vilde jeg nok have bragt det paa Bane. Jeg forstaar godt, at De dengang ikke kunde vise mig det.

At dets Bebrejdelser ikke er retfærdige, kan De nu dømmе om, De og enhver, som maatte faa ovenstaaende at kende.

Med venlig Hilsen
Deres hengivne Paul Verrier.